

¹⁴Íme, az ÚRÉ, a te Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden, ami rajta van. ¹⁵Mégis csak a te atyáidat kedvelte meg az ÚR, őket szerette, és az ő utódaikat, titeket választott ki valamennyi nép közül. Így van ez ma is. ¹⁶Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek több é keménynyakúak! ¹⁷Mert Istenetek, az ÚR istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmetes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni, ¹⁸aki igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, kenyeret és ruhát ad neki. ¹⁹Szeressétek hát a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban! ²⁰Az URat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, hozzá ragaszkodj, és az ő nevére esküdj! ²¹Őt dicsérje éneked, mert ő a te Istened, aki azokat a nagy és félelmetes dolgokat tette veled, amelyeket saját szemeddel láttál. ²²Atyáid hetvenen voltak, amikor Egyiptomba mentek, most pedig úgy megszorított téged Istened, az ÚR, mint égen a csillag.

¹Szeresd az URat, a te Istenedet, és tartsd meg mindenkor, amit ő elrendelt: rendelkezéseit, törvényeit és parancsolatait!

Kedves Testvéreim!

Gyakran megesik, hogy a gyerekek valakitől váratlanul egy ajándékot kapnak, amit természetesen elfogadnak, de valahogy elmarad a köszönöm. Ilyenkor a szülő azt mondja a gyereknek: na mit kell mondani?! – jelezve az ajándékozó felé is, hogy ne gondold, hogy én nem tanítottam meg neki, hogy megköszönje a dolgokat, de elfelejtette. Egy gyereknél még könnyen megbocsátjuk ezt a feledékenységet. Nem azért nem köszöni meg, mert nem örül neki, hanem azért, mert számára természetes, hogy kap, hiszen ő az esetek többségében az elfogadó fél. Ritkán ad. Nem tudja, mert még nem igazán tapasztalta meg a jobb adni, mint kapni – Jézusi eredetű közmondás igazságát. És igen, tudja az elméletet: ha kap valakitől valamit, akkor mondja, hogy köszönöm, de ez nem mindig jut eszébe.

Aki pedig ad, teljes joggal várja el, hogy köszönetet mondjanak neki. A szülő ilyenkor megköszöni a gyerek helyett, majd miután elment az ajándékozó, ismét átveszi gyermekével az anyagot: ha valamit kapsz, köszönd meg. De vajon a szülő mindig megköszöni, amit kap? Mert felnőttként, mint ajándékozó és megajándékozott is tudjuk, hogy köszönetet kell mondanunk. De tényleg megtesszük, amikor oda kerülünk?

Nem sokkal ezelőtt, az oltár előtt felolvasott igében arról hallhattunk, hogy Jézus meggyógyított 10 leprást, akik közül csupán egy tért vissza hozzá, hogy köszönetet mondjon, hogy „dicsóitse Istent”. Azt hiszem, nem csak akkor, de ma is nagyon jellemző, amit ez a történet elmond. Mert hányszor van az, hogy életünk mélypontra kerül, akár egy betegség kapcsán, és mi kérjük Istent: segíts! Ments meg! Gyógyíts meg! Aztán elmegyünk az orvoshoz, aki megműt, gyógyszert ad, és mi igen hálásak vagyunk... az orvosnak. És természetesen lehetünk is, de nem felejtettünk el valamit? Azt, hogy Istennek is hálásnak kellene lennünk, hogy a segítségünkre küldte azt az orvost?

Talán néha, amikor már tényleg nagy a baj, és valami olyan rendhagyó dolog történik, hogy „véletlenül” kerülünk ahhoz a professzorhoz... akkor esetleg hajlandóak vagyunk észrevenni Isten közbeavatkozást. Pedig ő nem csak a nagy bajban van ott, hanem ott van életünk minden egyes mozdulatánál. Figyel és vezet, és segít, ha kell. Néha pedig megenged dolgokat. Hogy miért, azt sokszor mi nem is láthatjuk, de ő tudja, és gyakran kiderül az, hogy mégiscsak neki van igaza, és nem nekünk, akik lázadozunk akarata ellen.

¹⁴Íme, az ÚRÉ, a te Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden, ami rajta van. ¹⁵Mégis csak a te atyáidat kedvelte meg az ÚR, őket szerette, és az ő utódaikat, titeket választott ki valamennyi nép közül. Így van ez ma is. ¹⁶Metéljétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek többé keménynyakúak!

Mai igénkben arról olvasunk, hogy a zsidó nép ott áll az ígért földjének kapujában. 40 év telt el azóta, hogy Mózes vezetésével elindultak Egyiptomból, száraz lábbal átkeltek a Vörös-tengeren, megkapták a tízparancsolat kőtábláit a Sínai-hegyen. 40 év, pedig az

út csupán néhány hét lett volna, de ők folyamatosan lázadoztak, semmi sem volt jó, nem akarták azt az utat járni, amit Isten kijelölt számukra. Mondhatjuk, hogy mentek a saját fejük után, a Szentírás ezt úgy fejezi ki: „keménynyakúak” voltak. Isten kiválasztott népe, akiket a tenyerén hordozott olyan természetesen, hogy az Isten mindig mindenből kimenti őket, hogy azt gondolta bármit megtehet. Megtehetett. Csak vállalnia kellett a következményeket. 40 év a pusztában, de még ott is gondoskodott róluk az Isten. Például 40 évig nem kellett az ételről gondoskodni, mert minden egyes nap kaptak mannákat és fűjüket. Csak ki kellett menni és összegyűjteni. És mit tett a nép: lázadoztak: csak ez van? Mikor lesz már végre valami más? És hosszan lehetne sorolni a panaszáradatokat, amelyet megfogalmaztak Isten felé. 40 év után aztán ott állnak végre az ígéret földjének kapujában, és Mózes az új generáció számára is elmeséli hogyan is vezette őket Isten, hogyan teljesítette ígéreteit, és kéri legyenek hálásak, ne lázadozzanak, hanem fogadják el, és köszönik meg Isten ajándékait, tartsák meg rendelkezéseit, szeressék az Urat, az ő Istenüket!

Mózes figyelmeztetése, jótanácsa eleinte mintha halló fülekre találna, aztán kicsit később elérkezik a honfoglalás ideje, és jön ismét a keménynyakúság, és persze semmiféle hála, köszönet nem hangzik el Isten felé, az újabb figyelmeztetésig.

Nem tanul a zsidó nép? Nem, nem csak ők nem tanulnak, hanem az ember nem tanul. Mi sem!

Mert Isten az ő szeretetét minden emberre kiárasztotta akkor, amikor elküldte egyszülött fiát ebbe a világba. Hol marad a hálánk? De olyanok vagyunk, mint a meggyógyított leprások a történetben. Tízből, talán, ha egyszer észrevesszük, hogy Isten ott van, segít. Ott van a hétköznapiakban, ott van a betegségek, a bukásaink, a szenvedésünk idején. És ott van akkor is, amikor semmi különös nem történik. Ott van, és vigyáz ránk, vezetni szeretne, elvezetni az ígéret földjére, mert megígérte.

Észreveszed-e az Isten csodáit? Ma megkezdődött a meteorológiai ősz. Az ősz az elmúlásra figyelmeztet. Észreveszed-e a „fák lehulló levelének lágy neszében” az életed múlandóságát, és mögöttesen azt, hogy Isten szeretne megajándékozni egy új, teljesebb, örök élettel. Észreveszed-e a kereszt csodáját, az érted önmagát adó Krisztust abban a keresztben, nehézségben, amit az Isten rád helyezett. Észreveszed-e a gyógyulást, amelyet Jézus Krisztus vére ad neked?

Legyél te az az egy, az az egy, aki visszamegy és leborul Jézus lába elé. És igen, talán neked is szól Jézus kérdése: hol van a többi kilenc? Ha így van, akkor indulj, figyelmeztess őket is, hogy tudják kinek köszönhetik mindazt, amit kaptak.